

§ 105.

Saadaane i en Forsamling af Krigsmænd foretagne Handlinger, som ere skillede til at opvække Oprør eller Ulydighed (§ 104), medføre, naar det efter Omstændighederne dog ikke kan antages, at sliq Virkning er tilfigtet, Fængsel eller Statsfængsel eller Strafarbejde indtil 4 Aar.

§ 106.

Med samme Straf anses Enhver, som paa saadan Maade klager over Besværlighed eller Mangel, eller foretager anden Handling, at han har burdet kunne indse, at derved Misnoie kan udbredes i nogen Del af Krigsmagten, hvad enten saadant er tilfigtet eller ei.

§ 107.

Naar flere Krigsmænd i Forening anvende Magt imod Stildvagter, Beskyttelsesvagter, Ronder, Patrouiller eller andre Poster eller Vagter, som ere og kunne kjendes at være i Udøvelsen af Tjenesten, eller flere Krigsmænd forene sig om at anvende Magt imod dem, eller Nogen i en Forsamling af Krigsmænd opfordrer eller paa anden Maade søger at forelede til sliq Magts Anvendelse, skulle de Skyldige straffes efter Bestemmelserne i §§ 98, 100, 101, 103 eller 104. Dves der under de i § 99 nævnte Omstændigheder Bold mod Befalingsmændene for nogen militær Afdeling, kan Straffen bestemmes efter § 99.

§ 108.

Den, som kommer til Kundskab om et oprørst Foretagende eller et Mytteri og ikke anmelder det samst, hvis dette ei kan ske betimelig, paa anden Maade efter Omstændighederne søger at forhindre Forbrydelsens Udførelse, straffes i Fredstid med Fængsel og i Krigstid med Fængsel, Embeds Fortabelse eller Statsfængsel eller Strafarbejde indtil 3 Aar. Officerer kunne efter Omstændighederne ogsaa i Fredstid anses med Embeds Fortabelse. Den, som forhindrer Forbrydelsen, forskaanes for Straf, skøndt han har forsømt Anmeldelsen. Heller ikke straffes for undladt Anmeldelse den Skyldiges Slægtninge eller Besvogrede i op- eller nedstigende Linie, Sødskende, Fosterforældre eller Fosterbørn, med mindre Nogen af disse er den Skyldiges Foresatte.

Hovedmanden i et oprørst Foretagende eller Mytteri kan, selv om han forhindrer Forbrydelsens Udførelse, ikke fritages for Straf, men ikkun vente Nedsættelse i Straffen efter Krigsrettens Skjøn.

§ 109.

Træde Krigsfolk uden Befaling eller anden lovlig Grund egenmægtig sammen under Vaaben, agtes de, naar intet andet Diemed kan oplyses, skyldige i Forsøg paa Oprør. Oplyses det, at denne Forbrydelse ikke har været tilfigtet, straffes de med Fængsel, for saa vidt de ikke paa Grund af dette lovstridige Diemeds Beskaffenhed have forskyldt større Straf.

§ 110.

Lage flere Krigsmænd i Forening med væbnet Haand Del i noget Oprør imod den borgerlige Dyrighed, kan den efter de borgerlige Love forskyldte Straf efter Omstændighederne stærkes indenfor Grændserne af de for et lige Oprør imod militære Foresatte givne Straffebestemmelser.